

октомври 2000 г.

Михаел Щюбген е депутат от германския Бундестаг от фракцията на ХДС. Той е член на Комисията по въпросите на Европейския съюз и председател на парламентарната група за приятелство с България.

- Господин Щюбген, коя е най-актуалната тема в българо-германските отношения в момента?

- Темата за визите. Тя излиза на преден план във всички срещи и разговори, макар че това не е българо-немски проблем, а на Европейския съюз и България. Позицията на Германия и федералното правителство е абсолютно еднозначна по този въпрос. Имах възможност много пъти да го обсъдя с вътрешния министър Ото Шили. Позицията ни е, че България е изпълнила необходимите предпоставки и има възможност за нея да отпаднат визите за ЕС. Проблемът е, че не е достатъчно да имаме само немския глас. Нуждаем се от 15 гласа в Съвета на министрите на правосъдието и вътрешните работи от Евросъюза. А засега процесът там не е еднозначен.

- Според статистиката, немската статистика, миграционният натиск от България е незначителен. Това се потвърждава както от федералния вътрешен министър Шили, така и от вътрешния министър на Бавария, г-н Бекщайн. Следователно за Германия не се очертават проблеми.

- Може да разчитате на германска подкрепа. Проблематично е обаче обвързването ви с Румъния, както се възприемат нещата в някои стани от ЕС. Но аз съм твърдо убеден, че България много интензивно и с много ангажимент изпълни предпоставките и трябва да бъде възнаградена. И то без забавяне. Важното е у вас, оправдано или не, да не се създава впечатление, че подобни решения се обвързват с изборите или че целта им е да се подкрепи някой политически, а друг да се отслаби. Това трябва да е решение, което да е професионално обосновано.

- Как оценявате развитието на България, сегашната ѝ политика?

- Ще кажа на колегите си в Бундестага, че България постигна осезаем напредък. Важно е това да се изтъква много ясно, защото мнозина от тези, които не се занимават пряко с българската политика, все още живеят със спомена за 1997 година. Но докладите на МВФ, на Европейската комисия показват, че има истински напредък и че България върви съвсем целенасочено по пътя към ЕС.

- Темата Европа без Милошевич...

- Мисля, че на първо място това е шанс за България. Що се отнася до демократичното развитие, както и икономическото, вие сте най-напредналата страна в Балканския регион. Сега може да бъдете морт за демократичните, социалните, икономическите реформи за целия район. От много години имате тесни контакти с Югославия и затова, стратегически погледнато, е много важно ЕС и България заедно да правят концепции за по-нататъшното развитие на тази, а и на другите балкански държави. Българите със сигурност знаят много повече по тази тема, отколкото европейските политици.

- Е, тук има и коментари, че сега голяма част от парите за региона ще се прелеят предимно към Югославия.

- Такава сериозна опасност няма. Средствата, които ще отиват в Югославия, няма да се вземат от сегашните фондове, а ще се дадат допълнително. Според мен за

България се откриват добри възможности, защото част от проектите там могат да се осъществят от български фирми.

- На срещата на върха в Биариц не можах да се решат важни въпроси за институционалните реформи в Евросъюза. Още през 1997 г. в Амстердам правителствените лидери ги оставиха, така да се каже, под масата, за последния момент, а те са от значение и за страни като България. От тях зависи разширяването на ЕС.

- Като човек, който се занимава с европейска политика, съм оптимист. Преживях преговорите по Договора от Маастрихт. Тогава две-три седмици преди решаващото заседание много въпроси стояха открити. А историята показва, че този договор стана крайъгълният камък за развитието на Европейския съюз. Ето защо смятам, че и Договорът от Ница през декември ще бъде приет. Но както винаги в европейската политика, той няма да е пълен. Ще се отложат теми, по които няма да се стигне до съгласие. Във всеки случай ще се отвори пътят за нова правителствена конференция. Това обаче е нормалният процес на европейската политика. Мисля, че в Ница ще бъде постигнат успех.

- Като че ли има някакво объркване около сроковете за разширяване на Евросъюза, съдейки по различните дати, които се чуват от европейските столици. Британският премиер казва 2004-а година, германският външен министър - 2005-а, а комисарят Ферхойген - 2003-а.

- Политиците също са хора и работят с удоволствие с числата. Имаме опита при създаването на Европейския валутен съюз, когато се поставиха конкретни срокове и това помогна. Стигна се до невероятна динамичност и мнозинството от страните участнички се включиха. Затова съм убеден, че фиксирането на срокове е важно. Сега обаче всеки дава различни срокове. Важното е да се приеме Договорът от Ница и след неговото ратифициране до 2002 г. ЕС да е готов да приема нови членове. Струва ми се, че 2004 година, преди следващите избори за Европейски парламент, е един подходящ период за първия кръг на разширяването. То трябва да става според критериите от Копенхаген.

- Като споменахте Копенхаген, не показва ли датското "НЕ" на еврото, че може да има различни форми на членство?

- Всичко може да се случи, но не бива да си поставяме и да преследваме такава политическа цел. Целта ни е пълно членство на всички асоциирани страни. Второ, политическата класа в Дания и Швеция добре е разбрала колко е важно да бъдеш член на Валутния съюз. Проблемът е да се убеди и населението, особено в момент, когато еврото е много слабо спрямо долара. Същото се отнася и за разширяването на Европейския съюз. Пълната интеграция е най-правилният път.